

**RON SIMPSON**

# **ALL IN**

**HET VERHAAL DAT JE IN DE LIEFDE LAAT GELOVEN**



Spectrum

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

# Inhoud

*Geef de liefde door* 9

Trev 15

Nour 23

De bus 29

First date 39

De kus 59

Slapeloze nacht 85

Het afscheid 93

Vliegbindingsangst 109

De chef 117

De verrassing 129

Happily ever after 141

De leven 155

*Dankwoord* 159

## Geef de liefde door

Als jouw vader je moeder binnen 48 uur ten huwelijk had gevraagd en inmiddels al bijna evenveel jaar gelukkig met haar getrouwd is, dan zou je dat verhaal toch ook met de hele wereld willen delen?

Ik ben opgegroeid met het simpele idee dat dit heel normaal was, maar elke keer als ik het aan iemand vertelde, bleek het juist heel bijzonder te zijn. Zó bijzonder dat ik het niet alleen wilde koesteren, maar ook zo vaak mogelijk wil doorvertellen.

En dus deel ik dit verhaal al jaren met iedereen die ik tegenkom. Vanaf het schoolplein tot aan mijn eerste date, aan elke vriend en elke vreemde die ik ooit ontmoet heb door de jaren heen.

Zie het als een liefdesverhaal gebaseerd op een waar-gebeurd feit, maar dan met wat extra fantasie. Mijn favoriete momenten en details uit het 48 urenverhaal van mijn ouders zijn de rode draad en inspiratie geweest voor de gebeurtenissen in dit romantische avontuur.

Het verhaal laat je namelijk in de liefde geloven. Helemaal opnieuw als dat nodig is of gewoon nóg meer dan ooit. En dat gevoel? Dat gevoel wil ik met de wereld delen. Want ongeacht hoe het leven er vandaag uitziet, morgen kan alles weer anders zijn. Vooral de liefde.

En als de liefde je vindt? Ga dan *all in*.

Ron

## Trev

Eindelijk naar huis, dacht Trev.

Hij had maandenlang naar dit moment uitgekeken. Alles wat vroeger zo saai en normaal leek, trok hem nu ineens meer aan dan ooit. Hij had ongelofelijk veel zin om thuis te komen. Zin om zijn familie te zien en tijd door te brengen met vrienden, zin om weer in zijn eigen buurtje te zijn en ja, zelfs ook zin in het slechte eten.

Het had drie jaar geduurd, maar vandaag stond hij hopelijk voor de laatste keer in zijn legeruniform te wachten op de bus. Glimlachend, want het regende vandaag eindelijk eens niet in Londen. Op zich al een uitzonderlijk gegeven, aangezien de kans daarop ongeveer 1 op 365 was. Maar door alle ellende die hij

de afgelopen tijd had gezien was alles eigenlijk relatief geworden en was hij plotseling tevreden met de kleinste dingen. Al had hij het ook wel gemist. De natte gezelligheid van de stad. De polonaise van paraplu's. Het gezamenlijke gemoedelijke zeuren over dingen die er niet écht toe deden was nog altijd beter dan in je eentje de zon zien schijnen op plekken waar niks zonnigs te beleven viel.

Wat is oorlog toch achterlijk eigenlijk.

Zijn ogen dwaalden over de willekeurige selectie vreemdelingen die allemaal in de krappe bushalte een plek zochten om droog te blijven. Vroeger wilde iedereen in deze wijk juist opvallen, maar nu kon hij ze niet uit elkaar houden. Gek hoe, als je lang bent weg geweest, iedereen weer op elkaar gaat lijken. Hun kledingkeuze al even nietszeggend als de grauwe straat waarin ze stonden. Heerlijk. Midden in de woestijn had hij schoonheid leren waarderen en nu was hij elke korrel zand dankbaar voor deze simpele les. Als alles namelijk zo grijs is, valt het mooie nóg meer op. Al die normale mensen, die van hun normale baan onderweg waren naar hun normale huizen, herinnerden hem aan vroeger en hoe alles toen ook voor hem nog doodnormaal was. Toen hij elke

dag opnieuw weer hetzelfde deed en het niemand iets kon schelen wat de toekomst zou brengen.

Hij was benieuwd hoe het nu met iedereen ging. Waar zouden ze zijn? Nieuws over zijn beste vrienden kreeg hij in de wandelgangen van het leger nog wel eens binnen, maar toen hij vertrok was hij nog stiekem aan het daten met een meisje uit de buurt. Hij had haar foto zelfs meegenomen, maar die was hij binnen enkele weken al verloren tijdens het kaarten. Ach, lange afstanden werken nu eenmaal niet als je bij elkaar in de straat hebt gewoond. En dan had je ook nog de familie. Zijn moeder, zijn broer en de rest. Ze waren zeker niet perfect, en zijn broer had nog een blauw oog van hem tegoed, maar ze hoorden wel bij elkaar. Alleen had hij hen ook al een tijd niet meer gesproken. Hij had al maanden geen brief meer gelezen, laat staan geschreven. Maar geen nieuws is meestal goed nieuws. Toch?

Zou zijn moeder eigenlijk wel thuis zijn? Zou er überhaupt wel iemand gehoord hebben dat hij vandaag terug zou komen? In alle haast had hij helemaal geen tijd gehad om daarbij stil te staan. En net toen hij beseftte dat hij eigenlijk helemaal geen plannen had gemaakt voor de dag waar hij zo naar

uitkeek, kwam nostalgie de hoek om rijden. De rode bus! Wie had ooit gedacht dat je een bus zó kon missen. Dat diepe, Engelse rood. Roder dan een Engelman op een Portugees strand.

Hij groette de chagrijnige chauffeur vriendelijk, werd als vanouds genegeerd en belandde met zijn gigantische legertas op schoot in een vierzits. Het voelde alsof hij nooit was weg geweest. Grappig hoe camouflage je hier juist liet opvallen, dacht hij nog terwijl de bus langzaam wegreed.





**MUST BE OUR  
LUCKY DAY**

